

1274

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 4 października 1954 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 12 września 1950 r. o wewnętrznej organizacji i trybie postępowania odwoławczych komisji lokalowych.

Na podstawie art. 23 ust. 3 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami (Dz. U. z 1950 r. Nr 36, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 września 1950 r. o wewnętrznej organizacji i trybie postępowania odwoławczych komisji lokalowych (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1260) wprowadza się następującą zmianę:

§ 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W skład odwoławczej komisji lokalowej przy prezydium rady narodowej wchodzi: przewodniczą-

cy, zastępcy przewodniczącego i inni członkowie powołani przez prezydium rady narodowej. Przy najmniej połowa członków komisji powinna być powołana z listy kandydatów przedstawionej przez właściwe wojewódzkie rady związków zawodowych oraz co najmniej jeden członek komisji powinien być przedstawicielem wydziału (referatu) przemysłu prezydium właściwej rady narodowej”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *F. Baranowski*

1275

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 września 1954 r.

w sprawie zezwolenia dla adwokatów na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się adwokatom na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi w stosunkach z zagranicą umów zlecenia, w których dającym zlecenie jest cudzoziemiec dewizowy, oraz na wykonywanie tych umów, pod warunkiem:

- 1) ustalenia w tych umowach zaspokojenia należności z tytułu wynagrodzenia w sposób przewidziany w § 2,
- 2) zgłoszenia radzie adwokackiej wojewódzkiej izby adwokackiej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania zgłaszającego, faktu zawarcia takiej umowy, wygaśnięcia zlecenia oraz danych dotyczących realizacji należnego adwokatowi wynagrodzenia (§§ 3 i 4).

§ 2. 1. Zaspokojenie należności z tytułu wynagrodzenia adwokata powinno być ustalone w umowie zlecenia (§ 1):

- 1) w zagranicznych środkach płatniczych z zastrzeżeniem przekazania ich za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S. A. lub Banku Polska Kasa Opieki S. A. bądź
- 2) w złotych z rachunku zagranicznego wolnego dającego zlecenie cudzoziemca, bądź
- 3) w złotych z kwot pobranych na rzecz dającego zlecenie cudzoziemca, z zachowaniem przepisu § 6 pkt 4.

2. Ustalenie lub przyjęcie zaspokojenia należności z tytułu wynagrodzenia adwokata w sposób inny niż przewidziany w ust. 1 wymaga osobnego zezwolenia.

§ 3. 1. W zgłoszeniu zawarcia umowy zlecenia należy podać:

- 1) nazwisko i imię (nazwę) oraz adres dającego zlecenie,
- 2) dokładne określenie przedmiotu i zakresu zlecenia,

3) ustaloną lub przewidywaną wysokość wynagrodzenia za czynności adwokata i termin płatności.

2. W zgłoszeniu wygaśnięcia zlecenia należy, z powołaniem się na dokonane zgłoszenie zawarcia umowy, podać:

- 1) datę i przyczynę wygaśnięcia zlecenia,
- 2) ostateczną wysokość wynagrodzenia,
- 3) termin i sposób, w jakich dokonana została realizacja wynagrodzenia.

3. W przypadku gdy umowa zlecenia trwa dłużej niż rok, należy ponadto zgłosić:

- 1) wysokość wynagrodzenia otrzymanego w ciągu roku,
- 2) termin i sposób, w jakich dokonana została realizacja wynagrodzenia.

§ 4. Zgłoszenia, o których mowa w § 3, powinny być dokonane pisemnie w następujących terminach:

- 1) zgłoszenie zawarcia umowy zlecenia (§ 3 ust. 1) — niezwłocznie po zawarciu umowy,
- 2) zgłoszenie wygaśnięcia zlecenia (§ 3 ust. 2) — niezwłocznie po wygaśnięciu zlecenia,
- 3) zgłoszenie danych dotyczących realizacji wynagrodzenia (§ 3 ust. 3) — w ciągu 30 dni po upływie każdego roku, w którym nastąpiła realizacja należności.

§ 5. Zezwala się adwokatom na pobieranie w krajowych środkach płatniczych w kraju (pieniądzu efektywnym lub opiewających na walutę polską czekach, wekslach itp.) na rzecz dających zlecenie cudzoziemców należności pieniężnych, przypadających tym cudzoziemcom od krajowców dewizowych w sprawach objętych zakresem zlecenia, jeżeli dłużnik-krajowiec dewizowy dokonuje zapłaty na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego bądź zezwolenia indywidualnego, udzielonego na wniosek dłużnika lub wierzyciela.

§ 6. Zezwala się adwokatom na pokrywanie z kwot pobranych na rzecz dających zlecenie cudzoziemców (§ 5) określonych w niniejszym paragrafie wydatków, jeżeli są one ściśle związane z prowadzeniem objętych zleceniem spraw cudzoziemców dewizowych:

- 1) danin publicznych (podatków, opłat i innych),
- 2) kosztów i opłat postępowania w danej sprawie,
- 3) zobowiązań pieniężnych dających zlecenie wobec krajowców dewizowych, wynikających w danej sprawie,
- 4) wynagrodzenia adwokata i substytutów należnego w danej sprawie w wysokości nie przewyższającej 10⁰/₀ sum pobranych w tej sprawie.

§ 7. 1. Adwokaci obowiązani są wpłacać do Narodowego Banku Polskiego lub banku uprawnionego na rachunek zablokowany dających zlecenie cudzoziemców kwoty pobrane dla nich, a nie wykorzystane w ramach poprzedniego paragrafu. Wpłata powinna być dokonana w ciągu 30 dni od dnia pobrania danej kwoty.

2. Przy dokonywaniu wpłat na rachunek zablokowany adwokaci obowiązani są złożyć bankowi rozliczenie na piśmie z wymienieniem tytułów oraz wysokości pobranych i wydatkowanych kwot.

§ 8. Zezwala się adwokatom na wykładanie za dających zlecenie cudzoziemców własnych pieniędzy na

koszty i opłaty, związane z prowadzeniem spraw tych cudzoziemców, pod następującymi warunkami:

- 1) suma kwot wyłożonych w jednej sprawie nie może przekroczyć 300 zł,
- 2) wyłożenie pieniędzy jest dopuszczalne tylko wówczas, gdy otrzymanie z zagranicy zaliczki na koszty i opłaty nie jest możliwe w terminie, którego niedotrzymanie pociągnęłoby za sobą szkodę dla dającego zlecenie,
- 3) należność przypadająca od dającego zlecenie z tytułu wyłożonej za niego sumy powinna być zrealizowana w terminie 3 miesięcy licząc od dnia wyłożenia, w sposób zgodny z przepisami § 2 ust. 1.

§ 9. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia obowiązujące dotychczas postanowienia okólnika nr 2 Komisji Dewizowej z dnia 31 października 1946 r. w sprawie zarządu nieruchomościami cudzoziemców i generalnego zezwolenia dla adwokatów będących pełnomocnikami cudzoziemców (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu nr 22, poz. 243) w części dotyczącej generalnego zezwolenia dla adwokatów będących pełnomocnikami cudzoziemców nie mają nadal zastosowania.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

1276

PISMO OKÓLNE Nr 255 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 20 października 1954 r.

w sprawie zasad organizacji zastępstwa sądowego w urzędach, instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych.

Zgodnie z przepisem art. 5 dekretu z dnia 2 czerwca 1954 r. o zastępstwie sądowym władz, urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 25, poz. 93) organy zastępstwa prawnego przekazały zainteresowanym jednostkom wszystkie sprawy cywilne prowadzone dotychczas przez organy zastępstwa prawnego; w sprawach wszczętych po dniu 30 czerwca 1954 r. działają zamiast organu zastępstwa prawnego kierownicy zainteresowanych jednostek lub pełnomocnicy ustanowieni przez tych kierowników albo przez organy nadrzędne.

Przy organizowaniu w związku z powyższym przez ministerstwa (urzędy centralne) obsługi prawnej w celu zabezpieczenia właściwego załatwiania spraw zastępstwa sądowego zarówno przez same ministerstwa, jak i przez podległe im jednostki, należy oprzeć się na następujących zasadach:

- 1) Prowadzenie spraw sądowych należy zgodnie z powołanym na wstępie dekretem do urzędu, instytucji lub przedsiębiorstwa państwowego, którego sprawa bezpośrednio dotyczy. W poszczególnych jednakże przypadkach, o których mowa poniżej, zainteresowane jednostki powinny działać przez organy nadrzędne.
- 2) Organ nadrzędny powinien zastrzec działanie w szczególności ze względu na:
 - a) szczególne kwalifikacje potrzebne dla prowadzenia określonego rodzaju spraw lub konkretnej sprawy,

- b) szczególne znaczenie określonego rodzaju spraw lub konkretnej sprawy, a także w przypadku
- c) znacznej odległości siedziby sądu od siedziby zainteresowanej jednostki,
- d) niemożności właściwego prowadzenia przez zainteresowaną jednostkę sprawy nie objętej lit. a) — c) z braku odpowiednich pracowników.
- 3) W przypadkach, o których mowa w pkt 2, sprawę prowadzi jednostka bezpośrednio nadrzędna nad jednostką zainteresowaną lub organ naczelny.
- 4) W myśl powyższych założeń działanie w imieniu zainteresowanej jednostki podległej powinno objąć ministerstwo (urząd centralny):
 - a) we wszystkich sprawach przed Sądem Najwyższym,
 - b) w sprawach toczących się przed innymi sądami, jeżeli jest to uzasadnione wagą sprawy lub jeżeli sprawa toczy się w Warszawie albo w pobliskiej miejscowości, a siedziba jednostki zainteresowanej jest zbyt oddalona,
- 5) Jednostka bezpośrednio nadrzędna powinna objąć prowadzenie:
 - a) ważniejszych spraw przed sądami wojewódzkimi,
 - b) spraw toczących się w siedzibie jednostki bezpośrednio nadrzędnej lub w pobliżu tej siedziby, jeżeli siedziba jednostki zainteresowanej jest zbyt oddalona,